

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 26. siječnja 2018. uputio Oberlandesgericht Wien (Austrija) – Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad protiv Stephana Riela kao stečajnog upravitelja u stečajnom postupku nad imovinom društva Alpine Bau GmbH

(Predmet C-47/18)

(2018/C 142/39)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberlandesgericht Wien

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

Tuženik: Stephan Riel kao stečajni upravitelj u stečajnom postupku nad imovinom društva Alpine Bau GmbH

Prethodna pitanja

Pitanje 1.:

Treba li članak 1. stavak 2. točku (b) Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles Ia) ⁽¹⁾ tumačiti na način da se tužba za utvrđenje tražbine u skladu s austrijskim pravom – smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Uredbe Bruxelles Ia odnosi na stečaj i da je stoga isključena iz materijalnog područja primjene te uredbe?

Pitanje 2.a (samo u slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 1.):

Treba li članak 29. stavak 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles Ia) analogno primijeniti na povezani postupak koji je obuhvaćen područjem primjene Uredbe br. 1346/2000?

Pitanje 2.b (samo u slučaju negativnog odgovora na pitanje 1. ili potvrdnog odgovora na pitanje 2a):

Treba li članak 29. stavak 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles Ia) tumačiti na način da je riječ o tužbi zbog istog zahtjeva između istih stranaka ako vjerovnik – tužitelj – koji je prijavio (u biti) identičnu tražbinu u austrijskom glavnom stečajnom postupku i u poljskom sekundarnom stečajnom postupku koju je odnosni stečajni upravitelj (u pretežitom dijelu) osporavao, najprije u Poljskoj protiv tamošnjeg stečajnog upravitelja u sekundarnom stečajnom postupku i nakon toga u Austriji protiv stečajnog upravitelja u glavnom stečajnom postupku – tuženika – podnese tužbe za utvrđenje tražbine u stečajnom postupku u određenom iznosu?

Pitanje 3.a:

Treba li članak 41. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1346/2000) ⁽²⁾ tumačiti na način da je ispunjena obveza navođenja 'prirode tražbine, datuma njezina nastanka i iznosa' ako se vjerovnik sa sjedištem u državi članici koja nije država u kojoj je pokrenut postupak – tužitelj – u svojoj prijavi tražbine u glavnom stečajnom postupku – kao u ovom slučaju –

- a) ograničava na to da tražbinu definira navođenjem konkretnog iznosa, ali bez navođenja datuma nastanka (primjerice kao „tražbina podizvođača JSV Slawomir Kubica za izvođenje radova na cesti”);
- b) ako se u samoj prijavi ne navodi datum nastanka tražbine, ali se iz priloga dostavljenih uz prijavu tražbine može ustanoviti datum nastanka (primjerice na temelju datuma navedenog na priloženom računu)?

Pitanje 3.b:

Treba li članak 41. Uredbe Vijeća (EU) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1346/2000) tumačiti na način da se toj odredbi ne protivi primjena nacionalnih odredbi koje su u konkretnom slučaju povoljnije za vjerovnika koji prijavljuje tražbinu i koji ima sjedište u državi članici koja nije država u kojoj je pokrenut postupak – primjerice u pogledu obveze navođenja datuma nastanka tražbine?

⁽¹⁾ SL 2012., L 351, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289.)

⁽²⁾ SL 2000., L 160, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 3.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 29. siječnja 2018. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italija) – Antonio Pasquale Mastromartino protiv Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Predmet C-53/18)

(2018/C 142/40)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Antonio Pasquale Mastromartino

Tuženik: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Prethodna pitanja

1. Je li, i u kojim aspektima, zanimanje vezanog zastupnika (*tied agent*) obuhvaćeno usklađivanjem uređenim Direktivom 2004/39/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. ⁽¹⁾?
2. Protivi li se pravilnoj primjeni Direktive 2004/39/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004., a osobito njezinim člancima 8., 23. i 51. te načelima i pravilima sadržanima u Ugovorima o nediskriminaciji, proporcionalnosti, slobodi pružanja usluga i pravu poslovnog nastana, nacionalno pravno pravilo poput onog propisanog člankom 55. stavkom 2. Zakonodavne uredbe br. 58 od 24. veljače 1998. (Pročišćeni tekst odredaba kojima se uređuje financijsko posredništvo u skladu s člancima 8. i 21. Zakona br. 52 od 6. veljače 1996.), kako je izmijenjena, te člankom 111. stavkom 2. Odluke Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Državna komisija za trgovačka društva i burzu, Consob) br. 16190 od 29. listopada 2007. (Uredba o utvrđivanju pravila za provedbu Zakonodavne uredbe br. 58 od 24. veljače 1998. o posrednicima), kojom se:
 - a) omogućuje zabrana obavljanja djelatnosti „vezanog zastupnika” (savjetnik ovlašten za prodaju od vrata do vrata – prijašnji financijski trgovac) „po diskrecijskoj ovlasti” s obzirom na to da ne podrazumijeva gubitak dobrog ugleda, kako je to predviđeno nacionalnim pravom, te ujedno ne poštuje pravila o provedbi te direktive;